

# THE LUTHERAN



# UNIVERSITY HERALD.

No. 12.

Tacoma, Wash., June 25, 1893.

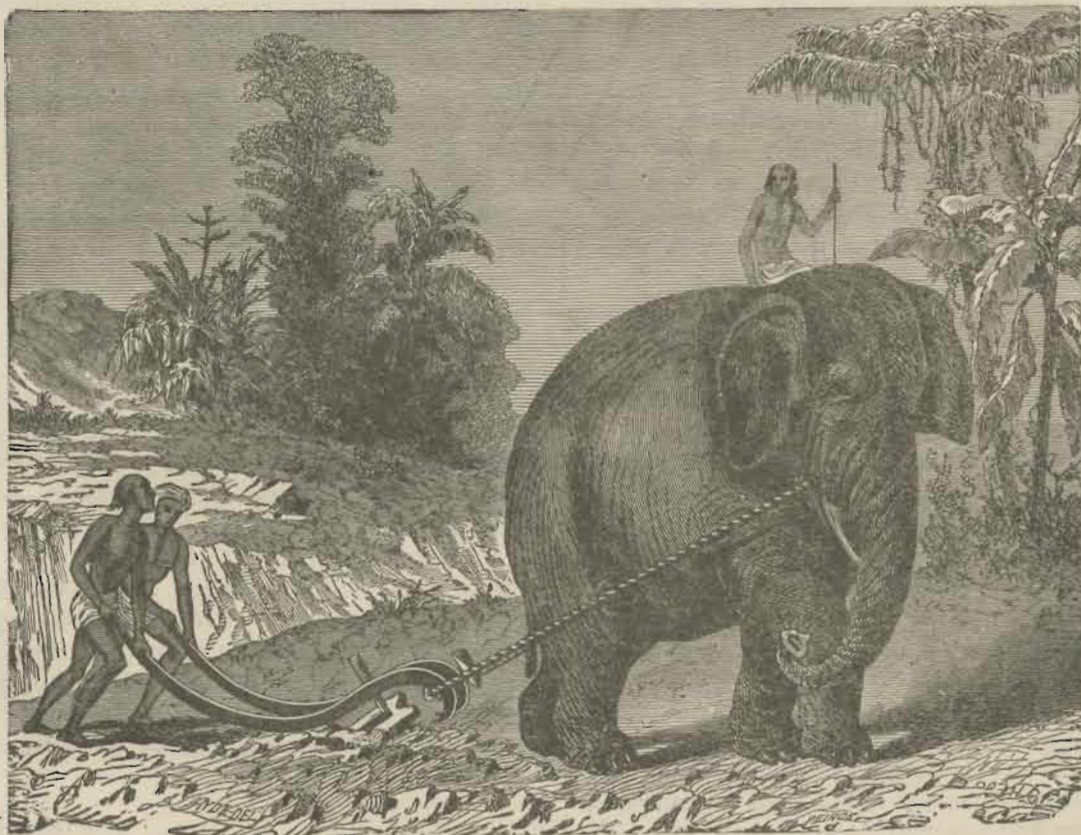
Vol. III.

Den 25de Juni, 1530 og 1580.

(G. Fr. yer.)

Jeg ved ikke, om den 25de Juni er betegnet som Festsdag i Eders Almanak, men jeg tror det ikke. Og at man vil

Styrt-rfest eller en anden Folkefest! men nu er det en Festsdag, som angaar vor lutherste Tro. Og hvad der angaar den og de Slag, man engang slog for den, det bliver let og gjerne glemt, skjønt vi fremdeles nyder de Belsignelser, som den har skaffet os. Smagen er nu engang forstjælt paa de forskjellige Tider. Jeg vil fortælle Eder om denne, den



Åger-Dyrkning i Indien.

bryde sig synderligt om denne Dag og sige: Man burde sætte et Mærke ved den!— tror jeg heller ikke. Ja, hvis det havde været en verdslig Festsdag: en Sangerfest, en

evangelisk-lutherste Kristenheds Festsdag, og saaledes paa en Maade sætte et rødt Mærke ved den. Dagen fortjener det, og vi Lutheranere burde mindes den ligesaa godt som, nei

laugt bedre end vi mindes Pantratus og Servatius, og hvad de hedder alle de forunderlige Helgener, som staar i saa mange Almanaker. Det er rigtignok ikke nogen Dag, paa hvilken der blev vundet et blodigt Slag, gjort en vigtig Opfindelse eller en storartet Udagelse, overhovedet ingen Sag, fra hvilken der skrives sig nogensomhelst Fortjeneste eller Fordel, og dog er det en stor Dag.

Den 25de Juni 1530 var der ikke liden Ophidselse i Augsburg. Om Eftermiddagen forsamlede Keiseren, Kurfyrster, Byskoper, Herrer, høje og lave Geistlige sig i Kapitelhuset i det biskoppelige Palads. Udenfor de aabne Vinduer stod Mennesker i tætte Rækker. Kl. 4 begyndte en Herre — den kuriaachsiske Kantaler, Dr. Paier — med høi Stemme at oplæs: et tyfsk Skrift: det var den lutheriske Troesbekjendelse, hvori der stod skrevet, hvad de ifølge Guds Ord vilde tro, hvad de vilde leve og dø paa, og hvad de i Henhold til Bibelen ikke mere som hidtil kunde gjøre og udøve i sin Kristendom. I to Timer læste Manden, og i to Timer lyttede de forsamlede til hans Ord. Nogle sagde: „Deres Tro er rigtig.“ Andre tænkte det, atter andre undrede sig over, at der slet ikke stod noget om de mange ugudelige Ting, som de Nytroede blev beskyldte for. Den nye Lære fandt nye Tilhængere. Der gaves nu en evangelisk-lutherisk Kirke, og den 25 Juni er dens Fødselsdag. Det var den Dag, „som Herren havde gjort“ (Esm. 118, 24). For det første: før denne Troesbekjendelse kunde blive forelæst, maatte den være forfattet. Det er ingen let Sag at uddrage Troens Hovedstykker af den store Bibel og at opstille dem saa kort og tydeligt og tillige saa tydeligt, at ogsaa Uegfolk kan forstaa det. Desuden var Troen i Aarhundredernes Veb bleven blandet med saa mange Bilsfareller, at det var et saare mejsommeligt Arbejde at bringe den for Dagen i dens oprindelige Skikkelse, mjsomme igere end Bjergmandens Arbejde, naar han smelter de ædle Guldforn ud af Slagger og Metaljord. Alt det e har de store Reformatorer Luther, Melancthon o. a. paa Keiser Karl V's og Kurfyrsten af Sachsens Befaling gjort i vidunderlig kort Tid og med uendelig Flid. Paa Rigsdagen skulde Religionsstriden mellem Katholiker og Lutheranere blive udjævnet, og disse skulde kristelig forsvare sig. For det andet var det trange Tider for Lutheranerne. Keiseren var ikke deres Ven, fordi han frygtede, at den nye, religiøse Strid skulde skade hans Rige og hans Magt. Og han var netop dengang meget mægtig, og mange flere stod paa hans Side; mod dem var den nye Troes Tilhængere kun en „liden Høb“. Desuden havde hans keiserlige Majestæt straks ved Rigsdagens Begyndelse i Ord og Mener vist sig temmelig unaadig ligeoverfor de protestantiske Byskoper, og de maatte vel uvilkaarlig tænke paa hvortledes den strenge Herre Karet iforveien havde gjort Mine til med Magt at føre dem tilbage til den katolske Tro, og talke Gud, fordi Dysterne truede og tvang ham til at optræde varsomt for ikke at miste vigtige Forbundsfaeller. For det tredje har Lutheranerne alvorlig maattet tilljæmpe sig Opklæringen af sin Troesbekjendelse. Sachsens Kurfyrste Johan — velsignedet være hans Minde! — og hans Venner fik sat igjennem, at Religionspergsmaalet først blev forhandlet paa Rigsdagen, at Troesbekjendelsen ikke blev givet de lærde Mænd ulæst tilbage, skjønt Keiseren den 24de Juni erklærede at det næsten

var for sent til Værsningen, men at den endelig den 25de Juni blev oplæst og det endog paa Tyfsk og ikke, som Keiseren havde villet det, paa Latin. Derfor fik ogsaa den brave Kurfyrste det velfortjente Tilnavn: „Den standhaftige“. Han var ogsaa den første, som understreved Bekjendelsen, der siden blev kaldet den Augsburgske Konfession, og han har hverken frygtet Keiserens Frede og Magt eller de lærdes Haan og Spot, og ved hans fyrstelige Eksempel er mange blevene opmuntrede til Trofasthed og Bestandighed i sin Tro. — Der har saaledes staaet et Slag den 25de Juni 1530: et Troens og Mandens Slag, i hvilket den med Hensyn til Tal og Anseelse ringere og svagere Part har vundet Seier. Den Augsburgske Konfession har man aldrig kunnet modbevise af Bibelen eller paa anden Maade kunnet overvinde eller undertrykke. For de rette Lutheranere er den fremdeles det samme, som Statutterne er for en Forening, Fanerne for Soldaterne. Derfor maa de, som endnu holde sin Tro i Væ, komme den 25de Juni ihu som en særlig vigtig Dag; de bør fejre den i Stilhed og i Herrens Fjergaarde prise ham, som har gjort sit Navn herligt blandt Folkene.

Den 25de Juni 1880 var ogsaa en anden Mindedag: Konfessionens 300aarige Jubelfest. Denne Bog indeholder alle de Bekjendelseskrifter, der har Gyldighed indenfor den lutheriske Kirke, nemlig: de tre Troesartikler, den Augsburgske Konfession, Apologien, de Schmalkaldiske Artikler, den store og den lille Katekismus og Konfessionformelen. Det sidst nævnte Skrift blev forfattet paa Kurfyrst August's Befaling for at gjøre en Ende paa de mangeslags Tvistigheder, der var opstaaede med Hensyn til visse Punkter i den lutheriske Lære. Deraf ogsaa dens Navn; thi Konfession betyder Endragtighed. Den hele Bekjendelsesbog, som udkom den 25de Juni 1580, bærer Titelen: Konfessionbogen. Kristelig, gjentagen, enstemmig Bekjendelse af den evangelisk-lutheriske Kirkes Tro og Lære.\* — Denne Bog indeholder altsaa den hele, af Skriften udtagne, lutheriske Tro. I kan let faa fat paa den; men endnu bedre var det om I ogsaa lod en saglyndig hjælpe Eder til at faa forklaret de vigtigste Punkter. For denne Tro har vore Forfædre — Byskoper og Underaamtier — lidet og stridt, for den har de ikke sparet Arbejde og Mjsie, ja de har endog ofret Frihed, Gods og Liv for den. Og endnu den Dag i Dag har Bekjendelsesbogen, dette kostbare Arvestykke fra Fædrenes Tid, sit Værd og burde benyttes i den lutheriske Kristenheds Kirker og Skoler.

Men vi skal glæde os over dette Værd, være hjertelig taknemmelige for det og med Stolthed mindes de Mænd, som har forfattet dette Skrift og forsvaret det mod Keiser, Konger og Byskoper. Men Hovedsagen er, at vi holder fast ved det, som vi har lært, og som er bleven os betroet, og ikke lader os omdrive af de mangehaande og fremmede Værdomme.

\* Udgiwet i Oversættelse ved Professorene C. F. Caspari og G. Johansen, Kristiania 1868.

— Troen er kun et Forhold, den tomme Haand, hvormed vi griber noget, som er nærværende og omgiver os.

Henry Drummond.

**Korsjets Bei.**

(Christian Richardt.)

Et s det var det haarde, trange Leie.  
Som Jordens Børn gav Frelseren i Gie;  
Aan Had til Pøstler og Aan Haan til Lynde  
At han, der ikke kjendte til at synde.

Nu vaier Korsjet høit i Fjoltets Banner,  
Dj By ved By en Korsjets Kirke stander;  
Kod guldne Kors ihj Aftenjolen bryder,  
Og Korsjets Ord fra tusind Tunger lyder.

I Kirkens Korsgang for det høie Alter  
Der medes Ung og Gammel, Blod og Pjatter;  
I Kirkens Korsgang under ranke Søiler  
Gaar Klang af Daabens Vand og Gravens Røgler.

Ja Korsjet lætjer over Land og Bølge,  
Og hvo vil ikke Jesu Indtog følge?  
Og Alle komme de med Palmegrene,  
Men hvo vil være Simon af Cyrene?

Det er saa let at lægge Kors paa Andre,  
Det er saa tungt med Korsjet selv at vandre;  
Men vil Du favne ham i Aftenfreden,  
Saa maa Du følge ham i Middagsheden.

Vel Dig, som gik med ham i Livets Trængsler,  
For Dig gaar Dødens Port paa lette Søngsler,  
Vel mig om Stav jeg laa af Korsjet ihjere,  
Da gaar jeg let, hvor Veiene er svære.



**Hvorledes Dr. Luther beskriver en Kristen.**

(Kirke-Postillen — 2 S e. Paasse)

Derfor, dersom Du egentligen vil vide og træffe og give  
Den rette Forklaring over, hvad dog en Kristen er, eller  
hvoraf et Menneske kaldes en Kristen, saa maa Du ikke gabe  
eller se efter Mose Lov, Davens Regimente eller hvilkefom-  
helst Menneskers, selv de helligstes, Lovnet og Hellighed;  
men Du maa alene se paa dette Kristi Ord, naar han siger:  
Mine Faar kjende mig, og mine Faar høre min Røst, saaat  
Du siger: En Kristen er ikke den, som søer et herligt,  
strængt, alvorligt Cartoujer- eller Cneboer-Liv; thi saadant  
kan ogsaa Jøder og Tyrker gjøre, blandt hvilke Enkelte i vor  
megt strengere; kort sagt: Alt, hvad der kan ske i os, det  
gjør Ingen til en Kristen. Hvad da? Det alene, at man ken-  
der denne Mand, holder af ham og tror om ham, hvad han  
vil, at man skal tro om ham, nemlig, at han er den gode  
Hyrde, der sætter sit Liv til for sine Faar og kjender dem.

Denne Kundskab heder og er intet Andet end Troen,  
der følger af Ordets Prædic-Embede, hvilet ikke er vore  
egne Tanker eller udstammer fra Mennesker, men er ved  
Kristus selv bragt ned og aabenbaret fra Himlen, saaledes  
som han siger til Petrus Math. 16, 17.: Rød og Blod  
haver ikke aabenbaret dig det. Disse to, hans Ord  
og vor Tro, maa nemlig overens og komme sammen; thi  
dersom han ikke aabenbared sig selv ved Ordet og lod sin  
Stemme høre, saa vilde vi intet vide om den gode Hyrde.

Paa denne Maade, siger jeg, og paa ingen anden bl ver  
man en Kristen, at man hører denne Røst alene og ikke ved  
af eller lader sig indbilde om rogen af den Hyrde, han kan nu  
have, hvad Navn og Glans han vil. Dette eneste Billede  
skal man gribe med sit Hjerte. De, som er Kristi Faar, har  
altsaa til alle Tider uden Jo skjel denne ene Farve og Skel-  
kelse, hvorved de kendes, og hvori de er hinanden lige, at  
aantlige tror de paa denne Hyrde og bekjender hans Ord,  
om de end i det Udvoortes paa mange Slags Maader er ad-  
skilte, ja, adspredte her og der i Verden uden Orden og h-  
sætte blandt andre Folk.

Heraf har vi nu den Trost, at den, som saaledes kjender  
Kristus, visstelig er en af hans Faar, allerede kjendt af ham  
og udvalgt til hans Faar, samt skal ikke og b hører ikke mere  
at søge eller lede efter, hvorledes han kan blive et Faar, eller  
ængste og maetre sig med unyttige Tanker, om han er  
udvalgt, og om hvorledes han kan blive vis paa Saligheden.  
Men han skal med Glæde troste sig dermed og være sikker  
paa, at han, naar han hører denne Kristi Røst, da i ham har  
den kjære Hyrde, der kjender ham, det vil sige: antager sig  
ham som sit Faar, sørger for ham og vil beskytte og frelse  
ham, ja at han ikke behøver at frygte for Djævelen, Helvede  
og Døden; saaledes som han selv straks efter med trostelige  
Ord videre udsætter dette, at hans Faar kjende ham og  
Kraften deraf, naar han siger: Mine Faar høre min Røst,  
og jeg kjender dem, og de følge mig; og jeg giver dem et vigt  
Liv, og de skulle slet ikke fortabes evindeligt, og Ingen skal  
rive dem af min Haand.

**Kronede Poeter.**

Den store engelske Digter Tennyson er død, og nu har  
Gladstone udnævnt Englands største Prosaforfatter John  
Ruskin til hans Efterfølger i Embedet. Tennysons Digte  
er jo berømt over hele Verden, saa han fortjente med fuld  
Grund sit Hædersnavn: den kronede Digter. John Ruskin  
har ikke „gjort meget“ i Vers. Han forsøgte i sin Ungdom,  
men gav det snart op og kastede sig siden over Prosa eller  
den abundue, fortællende Stil, og paa dette Felt er han  
Mester. Man har forundret sig over Gladstones Udnavnel-  
se. Kronpoeten skulde vel forherlige store Ledrister med  
sine Digte og Sang, men John Ruskin er ingen Sanger,  
han er Prosaist af første Rang. Man har navnt Gladstone  
som mere passende til at fylde Embedet, da han gjør de bedste  
Vers paa Latin i vor Tid. Men Gladstone har uden  
Tvil rettet sig efter Tidens Smag, og den er afgjort for  
Prosa. Den fortællende Stil er ogsaa praktisk nødvendig.  
Det var en Gang Skik og Brug at skrive Breve paa Vers.  
Men nu er denne barnlige Tid forbi. Henrik Ibsen be-  
gyndte ogsaa med Vers og Rim, men har nu længe brugt  
jevn fortællende Stil. Vore Fædre pleiede standom at tale  
paa Vers og i Rim. I enkelte Bygdelaer kan man vel endnu  
sætte sig til at „stævfast“ og disse gamle Stæv har sin Be-  
tydning som Digteart, men det er vel ogsaa alt. Nu og da  
behøver vi dog Digte og Sange. I Kirken har vi jo i vore  
Salmer en herlig Skat, som er vel stillet til at løfte Hjer-  
terne til Hov og Pris.

## Pacific Lutheran University.

„Heralds“ Læsere har i lang Tid intet hørt om Lutheran University. Grunden dertil har dels været Mangel paa Tid, men fornemmelig, at der ikke har været noget at berette derom. Det er allerede en længere Tid siden Arbeidet paa Bygningen standsedes, fordi der ikke var mere at gjøre før Varmeapparatet var bleven indsat. Dette foregaar nu i disse Dage, saa at den Hindring snart vil blive fjernet. Men da kommer det Spørgsmaal frem igjen: „Kan og tør vi fortsætte?“ „Hvorfra skal de nødvendige Penge komme?“ Ja, disse Spørgsmaal er ikke lette at besvare. Pengene maa jo fornemmelig komme fra Anstaltens Venner i Øst og Vest, og vi nærer ingen Tvil om, at disse gjerne vil virke hvad de kan, forat Skolen kan blive færdig til Høsten; men Spørgsmaalet er, om de kan, eller rettere sagt, om de tror, at de kan yde de nødvendige Pengedrag dertil. Der er nemlig ofte en stor Forskel paa, hvad En virkelig trænger, og hvad han tror, at han trænger til Livsophold. Der er Mange, som nok vil være med at søgte Kirkens Arbeide med sit jordiske Gods, men kun da, naar de føler sig selv fuldstændig paa det Tørre, saa at de har rigelig Overflod af disse Ting; men saadanne søger vistnok at tjene baade Gud og Mammon paa engang, og det gaar jo ikke an for en Kristen. Nei, kjære Medkristen, hvis Du troer, at denne Skole, som her skal oprettes, virkelig er et Gud velbehageligt Værk, saa træf Dig ikke tilbage, fordi Du ikke er rig, men giv efter Din Evne af det Gods, som Gud har betroet Dig. Husk paa, at Jesus ikke issældte paa Enken, som ofrede de to Skjæve, han kaldte hende ikke dum, fordi hun gav Alt, hvad hun havde, nei han roste hende og sagde, at hun havde gjort mere end alle de Rige, som kun lagde af sin Overflod, skjøndt deres Gave i Pengeværd langt overgik hendes. Nu, Kassen er tom, og vi har en største Vanfærlighed med at betale de mange større eller mindre „Bills“, som vore Kreditorer kommer med. Biskop har Past. Harstad havt ikke saa lidt Held med sig i Østen til at samle Penge, men det allermeeste deraf er medgaaet til at betale forfalden Gjæld. Dette er jo ogsaa godt, men derved flyttes dog kun Byrden lidt længere bort, den lettes ikke meget. Det har hidtil ikke været nogen Vistur for ham, men stadige Reiser, haardt Arbeide og mange skuffede Forhaabninger. Dertil kommer, at han paa de fleste Steder har maattet prædike, noget, han ikke troede, han turde undslaa sig for, da han gik rundt med Tiggerposen. Hans Helbred er vistnok stærkt, men den er ikke ubegrændset, og dette kan blive en dyr Tur baade for ham og Samfundet. Vi har det Haab at der paa Synodemødet vil blive gjort meget for vor Skole. Gud give at dette Haab ikke maa blive til intet.

## Den norske Synodes Virksomhed ved Kysten.

Den norske Synode fejrer især sin 40 Aarsfest. Den blev organiseret i 1853. Dens første Prester var alle udgaaede fra Kristiania Universitet. En fuldstændig Udrannelse og uroffelig Trofskab mod Guds Ord og den gode Betsjælselse udmærkede disse første Sendebud fra Moderkirken. De har

ogsaa holdt ud i Kampen mod den lutheriske Kirkes Bønder og taalmodig fundet sig i Nybyggerlivets trange og primitive Kaar. Men vi agter denne Gang at nævne de Mænd, som Synoden sendte ud til Kysten for at hjælpe vore Vandemænd herude.

Pastor Jørgensen i Stanwood kan vel med Ret kaldes Washingtons nord-lutheriske Missionær. Det er vist 12—15 Aar, siden han kom herud og begyndte sit Arbeide. Vel uddannet og udrustet med aandelige og legemlige Kræfter begyndte han med Ungdommens Mod og Tillid sin tunge Virksomhed. Der er vel neppe den Plet af Betydning ved Puget Sound, hvor ikke Pastor Jørgensen har været. Fra Stanwood som Udgangspunkt drog han ud i Nord og Syd. Til Poulsbo, Seattle, Tacoma og Roy, ja lige ned i Oregon strakte han sine Reiser. Han besad ogsaa en særegen Gave til at vinde Folkets Hjerter, overalt omtales han med Venlighed. Hans Reiser og lange Fodture ind igennem Skovene paa usfarbare Veie og trange Stier overgaar al Ferventning. Og med den timelige Nærning stod det daarlige til mangen Gang. Men han holdt ud og var altid ved godt Mod. Skade at ikke Samfundet kunde sende ham Midhjælpere paa det vidtstrakte Missionsfelt. Først da Pyterne ved Sundet sprang op og tiltrak sig Alles Opmærksomhed, søgt: andre Samfunds Præst er til Kysten og satte sig i ed paa de Steder, som Jørgensen før havde besøgt, s. Eks. Poulsbo, Tacoma og Seattle. Vi tror, at det kun er simpel Kristningspligt at bringe Pastor Jørgensen Tak for hans utrættelige Slid og Stab i Missionens Tjeneste ved Puget Sound.

I Oregon arbejdede flere af Synodens Prester med større eller mindre Held. Pastor Christensen grundede Missionen i Portland; andre har ogsaa forsøgt sig der, s. Eks. Talle, Eng, og sidst af alle Pastor Hove, som ogsaa virkede i Astoria og ude i de norske Settlementer. Pastor Christensen forlod Portland for at optage det kirkelige Arbeide i Idaho, hvorfra han senere kaldtes til Østen og er nu gaaet hjem til evig Ro og Hvile efter en lang og opofrende Tjeneste.

I California, har vort Samfund, arbejdet i en Række Aar. Pastor Carlson og Pastor Hvistendahl var der de første Missionærer. Carlson breiste ogsaa Oregon og saa lidt vi ved Dele af Washington. Pastor Dietrichson overtog senere Missionsmarken i California; han fik god Hjælp i Pastor Grønborg i San Francisco, vor Konferens's Formand.

Gud give, at den Sæd, som var saaet af disse Arbejdere, maatte bære en velsignet Frugt! Han forlene os alle af sin Naade og drive Arbejdere ud i Vingaarden! Han oplade Hjerterne for Sandheds Ord til Sjælens Frelse!

L.

## Tilbagegang i Dygtigheden til at skrive sit Modersmaal.

Maifestet af *Atlantic Monthly* har en Artikel af James Greenough om den hos den engelsk-amerikanske Ungdom i den senere Tid konstaterede Tilbagegang i at behandle sit Modersmaal og om denne Tilbagegangs formentlige Aarsager, hvorunder Forfatteren kommer ind paa adskillige

Foreteelser, der synes at have Gylldighed ogsaa for vore Forhold.

Ejfont Skolerne nutildags anvender mere Omhu og

terne, blive daarlige og daarlige i at udtrykke sig paa Engelsk. Nutidens Gutter ere befynderlig tanketomme og idefattige, og de faa Ideer, de have, udmærke sig ved sin



Partier fra Yosemite Dalen.

Arbejde paa Undervisningen i skriftlig Behandling af Morsmaalet end for thve, treti Aar siden, er det en almindelig Klage i Amerika, at de Unge, som komme til Universite-

Uklarhed. Denne Tanke- og Idefattigdom staar Nutidens Gutter hindrende i Veien i alt deres Skolearbejde. Naar de skulle undervises i Latin og Græsk, er det næsten ikke mu-

ligt at faa dem til at gribe Ideerne i det, de læse, fordi deres eget Sind er saa godt og tomt, at der ikke er noget derinde, hvorved Forfatterens Ideer kan finde Tilflytningsspunkter. Og naar saa saadanne Gutter skulle præstere noget skriftligt paa sit Modersmaal, have de hverken nogen Tanke at udtrykke eller nogen Gøne til at finde klare og rigtige Udtryk for den Smule, de maatte ønske at sige.

Denne Aandens Gattigdom og Ubehjælpelighed hos Nutidens Ungdom skriver den amerikanske Forfatter paa Regning af de Forhold, hvorunder den lever. Interesserne indskrænktes for meget om Sport og alle andre Slags fysiske og materielle Interesser, der optager Sind og Tanker i den Grad, at andre Ideer og Interesser ikke kunne slaffe sig Blads.

Nutidens Forældre ere ogsaa for en stor Del altfor optagne med sine Forretninger eller Forpligtelser til at tage sig tilstrækkelig af Børnens Udvikling og fra først af sørge for, at den ikke bliver for ensidig. Det er i Himmets Fantasiens Opdragelse og Dovens gradvise Upladelse for al Livets Maalesidighed væsentlig og maa foregaa. Og det er i Hjemmet Maalet støtten for Livets Værdier lidt efter lidt erhverves. Er der Materialisme og Soverind i Hjemmet, har Skolerne vanskeligt for at udvide Opfatningen i de Unges Sind.

Og endelig mener Forfatteren, at man i den senere Tid i sin Almindelighed har gjort Undervisningen alt for let for Børnene. De faa saa ingen Hjælp, at de ikke lære at tænke paa egen Haand. Tænkningen udføres i Regelen af Læreren, og Klassen gjentager blot mere og mindre mekanisk, hvad Læreren forklarer og udvikler. Det er ogsaa galt, at Barnet nu bliver mere vandt til at modtage Undervisning gjennem Bogen end gjennem Munden. Der læses for det og tales for det, men det vænner sig ikke tilstrækkelig til at læse selv, og naar det saa skal begynde at skrive, ved det hverken ud eller ind.

En mindre fuldgyldig Undervisning i de klassiske Sprog bidrager efter Forfatterens Mening ogsaa sit til at forringe de Unges Gøne til at udtrykke sig paa sit Modersmaal. Klassikerne udfører de Unges Fantasi og Ideforraad og udvider hele deres Horisont paa en Maade, hvis Betydning ikke nok som læsning vurderes.

\* \*

At Prof. Joh. Storms „Englische Philologie“ 2. Aufl. I. Phonetik und Aussprache, Leipzig 1892, har foruden Prof. Passy, af hvis Recension vi nylig leverede et Uddrag, nu ogsaa den berømte og i Norden høit stattede tyske Sprogforsker og Fonetiker Eduard Sievers i „Literarisches Centralblatt“ 29de April 1893 leveret en overordentlig gunstig Anmeldelse, som vi hidførte i Oversættelse.

„En som i det sidste Aar har fulgt de fonetiske Studiers Udvikling og deres Indflydelse paa Reformerne af Undervisningen i nyere Sprog, vil vide, hvilken fremragende Rolle Storms „Engl. Philologie“ (Heilbronn 1881) har spillet ved denne Udvikling. Og dette kan ikke vække Forundring; thi hos Storm er en Række af Egenskaber forenede, som neppe findes paa denne Maade hos nogen anden af Medarbejderne paa dette Felt. Som finsfølende Kjender af det levende engelske Sprog er Storm blandt Udvalgte nys-

not cneftaaende, og han behersker tillige en hel Række andre levende Sprog. Som fonetisk Jagttager turde med Undtagelse af Henry Sweet ingen kunne maale sig med ham. Og hertil kommer, hvad der gjør ham særlig stikket til Lærer i sin Videnskab, en stor Klarhed og uslilge Mildhed i Talemåden over andres Arbejder. Alle disse Egenskaber udmarke ogsaa den nye, omarbejdede Udgave af Verket, hvorefter første Afdeling alene omfatter et større Sidetal end hele den første Udgave. Hovedindholdet af det nye Bind er af almindelig fonetisk Natur og er for Fonetikeren en ualmindelig rig Kilde til Belærelse. Der gives ingen Bog, som fremstiller og kritiserer de forskjellige i den nyere Fonetik fremtrædende Retninger paa en saa objektiv og frugtbar Maade som denne. For Fonetikeren som for Nyfilologen vil derfor ogsaa Storms nye Bearbejdelse blive et Hovedværk.“

(Morgenbladet.)

### Bejogende.

I den senere Tid har flere Venner besøgt Lutheran University Grounds. Saaledes Mr. Gilbertsen med Hustru fra Spring Grove, Minnesota. Gilbertsen kjøbte to Lotter og kommer til at sætte Bo ved Skolen maaske allerede i Høst. Han har sin Datter og Svigerføn Mr. Henriksen i Tacoma. Senere fik vi Besøg af Mr. Henriksen og Hustru ogsaa fra Spring Grove. Han har to Sønner i Tacoma. Under deres Besøg gjorde Vor Frelsers Menighed et Surprise Party paa unge Mr. Henriksen, hvis Hustru er Organist i Kirken.

Dr. Jensen med sin Hustru er her just nu (den 14de Juni) paa en Wedding Trip. Dr. Jensen og Fru er fra Pastor Magelsens Kald, Billmore Co., Minn. Dr. Jensen er en af de Mænd, som regner Luther College i Decorah for sin *alma Mater*. Kaptein Olsen med Fru fra San Francisco ligger med sit Skib i Tacoma og laaser med Tømmer. De har ogsaa besøgt Lutheran University.— Vi vil ikke glemme at Fru Dr. Jensen i sine Pige dage kjøbte en Lot ved Skolen. Hun kom nu for at se paa sit Property, som hun udtalte sig meget vel tilfreds med.

Vi er meget glad i saadanne Besøg, og det er en Skuffelse for os, naar vi hører, at Venner af vort Samfund faar forli uden at hilse indom.

Stomager Olsen, i hvis Store Skolen har sit Kontor, giver Anvisning paa en eller anden, som kan ledsage de Rejsende. Se altsaa indom til Olsen, naar du kommer, han bor paa Jefferson Ave. 1912, straks ovenfor N. P. Depot.

— Nattens Taager glimrer som Eng-Diamanter i Morgensoolen — de Taarer vi græder her paa Jorden, bliver maaske Perler hist i Himlen.

\* \*

— Livets Brød er Kjarlighed; Livets Salt er Arbejde; Livets Glæde er Bønsien — men Livets Vand er Troen.

## Elefanten som Husdyr.

Af alle de Dyr, der i de forskjellige Dele af Verden maa tjene Menneskene i deres daglige Erhverv, fortjener Elefanten at nævnes som et af de nyttigste, om end dens Nytte maaske mere end noget andet Dyrs afhænger af de stidlige Forhold, som f. Eks. med Hensyn til et passende Klimat og Billigheden af de for den tjenligste Næringsmidler.

I hele Hindostan, fra Munden af Indus og til Ganges' Bredder, bliver Elefanten benyttet til forskjellige Slags Arbejder og særligen til Agerbrug. I Malakka afholdes desaaarsag hyppige Elefant-Markeder, og da disse Dyr stadig aftage i Antal, er ogsaa Prisen i stadigt Stigende, idet, som venteligt, de hyggeligste Dyr bringe de høieste Priser — forudsat, naturligvis, at de er fuldt udvoksede og ingen Syde have.

En Vandmand, som kjøber en ung Elefant, vil ikke se sig udfor snart at maatte fornøye denne Udgift, derjom ellers ikke Uheld eller Sygdom indtræffe, da Tjenestetiden for et saadant Dyr gennemsnitlig gaar op til 50 Aar, ja, i enkelte Tilfælde vides at være naaet op til 80.

Elefanten pleier med ligesaa megen Duellighed som Udholdenhed. Den trækker ikke, som det urigtigen har været paastaet, støvvis, men fuldkommen jævnt og ensformigt. Plougen, for hvilken man spænder den, trækker i Almindelighed 2 Furer paa engang. En Mand sidder paa Elefantens Nakke og en anden, Cornaken, gaar ved Siden, medens en tredje styrer Plougen. Mere end 1/2 Aere gaar det ikke an at lade den bearbejde paa en Dag; thi omriddsønt den bedre end Oxen udholder Arbejde, er dog Selens Gød i disse tropiske Egne saa stærk, at den let bliver syg, om den uforfægtigen udrettes for Overanstængelse.

Man turde efter dette vente her i disse Egne at finde Elefanten som et helt igjennem tæmmet Husdyr, men det er ikke Tilfælde. I tam Tilstand findes den ikke; enhver fanges som vild i Skoven og afrettes kun efter megen Møje og Tidsspilde.

Er imidlertid dette Dyr først engang blevet ordentlig tæmmet, og det behandles godt, udviser det ofte en forbausende Trofskab saavel som Klogskab. Det er saaledes ingen saa usædvanlig Ting at finde dette klumsede Dyr som Værnepige legende med en Hob Kollinger, der med største Ujævnhed tumle om mellem Benene og Snabelen paa den.

Der fortælles saaledes ogsaa om en Hun Elefant, som tilhørte en Herre i Kalkutta, og som var løbet bort, at den mange Aar senere, da dens forrige Ægter, hvem Herren havde solgt som Straf, fordi Dyret ved hans Uforsigtighed paastodes at være undkommet, var med ude i en Skov at fange vilde Elefanter og i den Mening at have i en af disse gjenfundet det bortkomne Dyr og roligt nærmede sig den, lige straks gjenkendt ham og hjalp ham ved tre Gange at springe fra Snabelen frem og tilbage, hvorpaa den knælede ned og lod ham sidde op. Den medbragte tillige tre Unger, den havde faaet i sin Svighed, og hjalp siden til under Elefantfangsten.

Om en anden Elefant fortælles der, at den engang var bleven saa ophidsket, at den havde revet sig løs og nu sprang som rasende rundt i Keiren, hvor den kastede Tætte, Dyr og

Mennesker overende mellem hverandre og udstøt de frugtligste Brøl. Man forfulgte den og saarede den med Kastespyd, hvad der kun gjorde den saa meget mere rasende, og da den mellem Forfølgerne fik Die paa en af sine Vogtere, for den henimod ham og strakte ham med et eneste Slag stensød til Jorden. Saa paa engang blev den staaende stille, som om den dybsindigen grundede paa noget, hvorpaa den i et rasst Trav, men uden at afstedkomme videre Forstyrrelse satte afsted igjen mod det Sted, hvor ra den havde revet sig løs. Her saa Vogterens to-aarige Barn i tryk Spøn, men det store Dyr greb det med sin uhyre Snabel, dog meget varsomt, hævde det iværet, lagde det saa atter forsigtigen ned paa Jorden og dækkede det omhyggeligt til. Det lod sig nu ogsaa meget villigt binde af en anden Jører, og fra den Tid af saa det ud, som om det, særdeles naar Barnet var i Nærheden, havde tabt alt Mod af sin fordoms Kraft.

## Indkomne Bidrag til The Pacific Lutheran University.

E. H. Bakkerud ved Rev. Jofs \$10; Hans Skjeldstad \$1; John Hansen, Callender, Ja., \$5; Peter Petersen \$1; Ole H. Bohn \$5; John Olsen, Idaho, \$4; G. Bauisen, E. C. Hamle, J. J. Aref, Ole Ellingsen vestre St. Laf hver \$5; Asai A. bh \$10; Ole A. Paulsen \$3; Sigurd A. Hantaas, P. Paulsen, Carl J. Iverberg, E. Bay, John J. Iverberg hver \$2; Ole G. Himle, Per Iverberg, V. K. Hellestad, Ole D. Gaarden, John D. Gaarden, Christian Olsen, Tergrim Heddal, E. Nilson Sandvig, Simon Christensen, Hellek Ha laas, Ickj T. Elgen hver \$1; Rev. Grønberg \$5; fra Rev. Treasens Kald ved G. D. Knud, \$12.91; Rev. H. Halvorsens \$7.50; Rev. Beites \$1; Peder Pedersen, Callender, Ja., \$10; E. L. Gjest \$0.50; J. Zuhl, T. Graman og Ole Kertvedt hver \$1; Rev. E. Orr og Bunner, i Ode, Iowa, \$1; ved Beaver, W. St. Laf; E. D. Severts \$1, R. Tuill \$5; Rev. Borgen \$5; P. A. Quale \$5; Miss Dypa hl \$4; ra „En Ven af vor Skole i Wis. et Gulduhr værd \$50; Fred Klinge, Warner, \$1; G. W. Whipr \$0.50; Miss D. Heflin, Portland, O. Cal., \$3; Caroline D. Sætra \$1; Rari D. Sætra \$1; Miss. Marit Heflin \$10; H. Jofs \$10; Julius Rude sen, Christiania, Minn., \$0.50; Vais Hærnes \$1; Anders Haldorsen \$5; R. Haugen, Goodhue, \$5; D. L. Braaten \$5; T. Bo. de, Herstrand \$5; D. Osmundsen \$10; Halvor H. Que \$10; Johannes J. Hamre \$2; John J. Østerud, Wilmington, \$5; E. E. Varsen, Los Angeles, Cal., \$10; Enken N. R., Stavanger, Ja., \$10; D. D. Teigen, Forest City, Ja., \$1; Magans Andersen, Mayville, \$1; P. W. Tomnesen \$1; Miss T. Saagen, O. St. Laf. \$2. — Fortf.

## Gaade.

Mit første er et Ord med den sødeste Klang,  
Eg tænder os Digtere om dets Dyrklighed sang;  
At sagne mig aldeles kun ganske saa blev tildel,  
Men i Dueten og Velsignelsen der er en stor Forskjel

Mit andet i mit første man finder nu og da,  
Dog bringes det som ofte Hjertet udenfra  
Det smertes og søges fra mit første uestangt,  
Men her via Jord det lukkes ei at saa det helt fortrængt.

No mindre af mit andet i mit første Du har smagt,  
Des tungere det var, om deris Du blev dragt,  
At mit første Du tabte eller lavs d langten Tid  
— Mit herte Du da prøved' under Vangstetens Strid.

## Tacoma Building &amp; Savings Association

## Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9de Strs.

Åber daglig fra Kl. 10 til 3.

Torsdag fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Indskud.

Renten krediteres kvartalsvis.

## Kjøb Eiendom

-I-

## ARMOUR :: ADDITION

—AF—

PACIFIC LUTHERAN ←  
→ UNIVERSITY ASSOCIATION.

Stolen er nu selv nogle hundrede Bygg tomter ganske nær Bygningen. Jerubanen gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og flotte Lotter, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu kjøber Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der b. tales for den, anvendes til at fultføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa Henstand forlanges \$110 per Lot. Saajært Votten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange Penge til Bygningens Fuldførelse endnu.

Skriv til PAC. LUTH. UNIVERSITY ASSOCIATION,

1912 Jefferson Ave., TACOMA, WASH.

## CLOVER CREEK MILLS

tilhører

Pacific Lutheran University

og laver

alle Slags Mouldings af Ceder

samt

Bjælker og Bord af bedste Slags.

Bedste Slags Flooring og finishing Lumber kan leveres saa billigt, læsset ombord paa Jerubanevogner, at vi tror det vil lønne sig godt for Lumberhandlere i Mellemstaterne at kjøbe af os, især ovennævnte Sorter. Om man ønsker, kan man saa 40 Fod lange Bord og Bjælker. Man henvende sig til

PAC. LUTH. UNIVERSITY ASSOCIATION,

1912 Jefferson Ave., TACOMA, WASH.

THE LUTHERAN  
UNIVERSITY © HERALDudkommer 2 Gange om Maanedn og  
koster forskudsvis

50 \* CENTS \* PER \* AAR.

ADRESSE:

"THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD"

1912 Jefferson Ave., TACOMA, WA. S. H.

Redaktører: Past. N. Christensen og Past. P. Langseth.

\* \* \*  
Subskribentjamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6te frit.

Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

## Eko og Stovler

til billigste Priser og af bedste Sort

hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost

sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Red med de høje Priser,“ siger S. Olson. Herald anbefaler paa det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.